

HELP, IK BEN VERLIEFD!

HELP, IK BEN

VERLIEFD

KAAT DE KOCK ILLUSTRATIES VAN CHROSTIN

© Kaat De Kock, 2020
© Illustraties Chrostin, 2020
Omslagontwerp: Loudmouth, Robert Adriaansen
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 929 5880 8
ISBN 978 94 929 5881 5 (e-book)
D/2020/13.656/6
NUR 283

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Bij het achterhalen van de auteursrechten van de illustraties is met grote zorgvuldigheid te werk gegaan. Als er niettemin onvolkomenheden zouden worden geconstateerd, dan zal de uitgeverij daarvan graag op de hoogte worden gesteld.

Met dank aan Lelie, voor de inspiratie en de redactie ♥

HOOFDSTUK 1: WAARIN IK EEN OCHTENDHUMEUR HEB

G

oeiemorgen, Charlie!’ zegt mama vrolijk.

Ik kreun als antwoord.

‘Nou, jij bent weer het zonnetje in huis’, zegt ze, en ze rolt met haar ogen.

‘Als je wil dat ik blij ben, laat me dan ook niet naar die stomme rotschool gaan!’ mompelt ik.

‘Nog acht weken en dan ben je er weer voor twee maanden vanaf’, zegt mama. ‘En daarna nog maar één jaartje. En weet je, je gaat de lagere school nog missen.’

‘Euh... nee!’ zeg ik. Mama blijft dat maar zeggen. Misschien mist ze haar eigen lagereschooltijd. Misschien had zij niet zo’n stom uniform en vriendinnen die de ene dag poeslief zijn en de volgende dag geen zin hebben om met je te praten.

Puberteit, noemt mijn moeder dat.

Slecht karakter, noemt ik dat.

‘Mag ik cornflakes?’

‘Natuurlijk.’

Ik wacht. Er gebeurt niets.

Mama kijkt me aan.

‘Je dacht toch niet dat ik ze voor jou ging pakken?’

‘Maar jij kan er zo bij.’

‘Jij zegt altijd dat ik je niet als een klein kind mag behandelen. Wel dan? Kinderen worden bediend. Een tiener als jij kan makkelijk zelf haar ontbijtspullen pakken.’

Ik zucht, pak een kom en daarna het plooibare krukje waarop ik moet gaan staan om de doos cornflakes uit de kast te pakken. Waarom staat die ook zo hoog? De bakspullen en ovenschotels staan in de onderste kast, waar ik makkelijk bij kan, terwijl ik die nooit nodig heb. Ouders zijn echt niet logisch. Hoe moet ik alles zelf doen als zij de dingen niet zetten waar ik erbij kan?

Het is trouwens al erg genoeg dat ik nergens bij kan omdat ik mijn groeispuurt nog altijd niet heb gekregen. Al mijn klasgenoten zijn minstens een kop groter. Ik heb vriendinnen die groter zijn dan hun moeder! En ik ben zelfs nog geen meter veertig. Ik mag nog niet in alle attracties in het pretpark. Ik mag nog niet vooraan in de auto zitten, alleen op zo’n speciaal kussen (stel je voor dat iemand je daarop ziet, hoe gênant zou dat zijn!). Terwijl iedereen al kleren kan kopen in van die hippe winkels voor volwassenen, moet ik nog altijd naar de kinderafdeling. En hoe schattig ik kittens ook vind, ze hoeven écht niet meer op mijn T-shirt te staan. Ik hou van leuke quotes, cactussen en dromenvangers. Ik heb een hekel aan jeans. Het zit gewoon niet lekker.

Vreemd ook, dat mijn vriendinnen de hele week klagen over hun uniform, maar in het weekend allemaal een jeans dragen. En hetzelfde logo-T-shirt. Maar dat zeg ik niet hardop, natuurlijk.

Ik pak de cornflakes en een kom en pak de melk uit de ijskast. Plots hoor ik een luid gekletter.

‘Staat de wasmachine aan?’

‘Nee, ik ben ook nog maar net op.’

Oh nee, dat kan maar één ding betekenen.

Ik kijk uit het raam.

Terwijl de zon zonet nog scheen, valt de regen nu met bakken uit de hemel. Ook dat nog.

‘Kan je mij niet met de auto brengen?’ vraag ik.

‘Nee liefje, je weet dat we dat niet doen.’

‘Eén keertje maar’, smeed ik.

‘Liefje, de school is tien minuten stappen. Daarvoor nemen we de auto niet. Dat is vreselijk slecht voor het milieu. En jij ergert je toch ook altijd aan al die auto’s die met draaiende motor de hele straat blokkeren en het onveilig maken voor de fietsers?’

‘Ja, als het goed weer is!’

‘Tegen dat je ontbijt op is, schijnt de zon misschien alweer.’

Mama heeft zo makkelijk praten! Ze hoeft haar huis niet eens uit voor haar job. Mama schrijft kinderboeken. Erger nog: mama schrijft kinderboeken voor kinderen van mijn leeftijd. Nu ja, voor iets jongere kinderen intussen, want ik word ouder terwijl haar personages dat niet worden. En die verhalen... zijn gebaseerd op mijn leven!

Jawel, mama verdient haar geld met mijn ellendige leven. Zij noemt het ‘hilarische gebeurtenissen’. Ik noem het ‘dikke pech’. En het ergste is dat iederéén weet dat die boeken eigenlijk over mij gaan. Mama zegt altijd: ‘Niemand weet toch dat jij het bent. Het hoofdpersonage heeft een heel andere naam en ziet er heel anders uit.’

Dat is waar, ja. Ik héb een andere naam dan het hoofdpersonage. Ik ben namelijk vernoemd naar Charlotte Brontë, een Engelse schrijfster van wie mama fan is. (Ze schrijft erg saaie boeken, dus

ik ben blij dat iedereen me gewoon Charlie noemt, zélf mama.) Alleen is dat hoofdpersonage heel slecht in gym. Net als ik. Is ze de enige van haar klas die nog niet op Instagram mag. Net als ik. (Wat trouwens heel erg is, want al mijn vriendinnen bellen en chatten via Instagram. Ik heb al gevraagd of dat niet ook via WhatsApp kan, maar om bizarre redenen die ik niet snap, is dat blijkbaar te moeilijk.)

Toen ik aan mama vroeg waarom ik niet op Instagram mag, antwoordde ze: ‘Die leeftijdsbeperkingen zijn er niet voor niets, liefje.’ (Waarvoor dan? Dat wist ze ook niet. *Eyeroll.*)

Haar personage is ook eens tijdens het naar school lopen door de sneeuw in een plas vuile sneeuw gevallen, met een bruine, modderige plek op haar broek als gevolg, waarna iedereen vroeg of ze het in haar broek had gedaan. Net als ik.

Maar wat veel erger is, is dat mama ook dingen gebruikt die ik thuis heb meegemaakt en DIE ECHT NIEMAND MAG WETEN. Zoals die keer dat ik in mijn bed plaste omdat ik na een enge film niet uit bed durfde te komen om naar het toilet te gaan (ik was bang dat er zombies in de badkamer zaten). Hoe hard ik ook riep dat mama dat gewoon verzonnen had (wat niet waar was), mijn klasgenoten bleven me ermee uitlachen.

Of het verhaal van de spin. Ik zat in bad en omdat het water een beetje koud werd, wilde ik eruit komen. Maar plots zat er op de grond naast het bad een monster van een spin. Maar echt héél groot, met zo van die dikke, harige poten. En ik weet zeker dat ze me zat aan te kijken met een blik van ‘Ik krijg je wel. Zodra je één been uit het bad zet, val ik aan.’ Dus riep ik mama, maar zij was aan het koken of naar haar favoriete soap aan het kijken,

weet ik veel. In elk geval, ze hoorde me niet. Dus riep ik opnieuw en opnieuw. Toen mama eindelijk naar boven kwam om te kijken waar ik bleef en om te zeggen dat het eten klaar was, leek ik heel erg op oma. Mijn huid was namelijk helemaal verrimpeld. Gelukkig had ik er nog aan gedacht om wat warm water bij in het bad te doen, anders was ik nog bevroren ook.

Mama vond het supergrappig. Zij is helemaal niet bang van spinnen. Snap je dat nu? Hoe kan je nou niet bang zijn van die moorddadige monsters? Ze pakte de spin op, met haar blote hand. Ik zag de uitstekende pootjes nog bewegen. Ieuw! Ze bracht de spin zelfs nog naar mijn gezicht. ‘Wil je nu niet gewoon eens kijken? Van dichtbij zijn ze echt heel mooi en interessant.’ Ik heb ‘nee’ gegild en water naar haar gegoid. Mama was driefnat. Ik was bang dat ze boos zou worden, maar ze vond het allemaal geweldig. Zat de hele scène in gedachten natuurlijk al uit te schrijven. Mama is dan weer bang van ratten. Later, als ik alleen woon, koop ik tien ratten en duw ik ze in mama’s gezicht telkens als ze op bezoek komt. Dat zal haar leren.

‘Er moet toch iets zijn wat je leuk vindt aan school?’ zegt mama.

‘Ja, de speeltijd’, zeg ik.

En zelfs dat is niet waar. De helft van de speeltijd brengen we door met discussiëren over wat we gaan doen, zodat we geen tijd meer hebben om te doen wat we uiteindelijk besloten hebben.

Dan zie ik het gezicht van Hakim voor me.

Voor hem ga ik graag naar school.

Maar dat mag mama nooit, maar dan ook nóóit te weten komen.

Halverwege de wandeling naar school kom ik Milla tegen. Ze heeft een doorzichtige paraplu met een gouden randje vast. Milla zou nooit een kap opzetten, daarvan raakt haar kapsel in de war.

‘Hey!’ zeg ik.

‘Hey!’ zegt ze.

We wandelen verder in stilte.

Eigenlijk heb ik niet zoveel gemeen met de meisjes uit mijn klas, maar ik moet het er nu eenmaal mee doen. Milla is nog maar pas bij ons vriendinnengroepje. Ze kan soms echt gemeen zijn, maar ze wil wél altijd met me optrekken, wat ik van de meeste klasgenoten niet kan zeggen. Ik heb een paar hobby’s gehad, zoals dansles en gitaar, maar ook daar leerde ik nooit iemand kennen met wie het écht klikte. Iemand tegen wie ik kan vertellen over al die dingen die me écht interesseren en me echt bezighouden. Mijn twee andere vriendinnen, Yasmine en Camille, zijn wel lief, maar ze praten niet over gevoelens en zo. Terwijl ik soms echt in de war ben en raad nodig heb. Maar omdat niemand anders praat over hun angsten en twijfels, schaam ik me te hard om er zelf over te beginnen. En ze houden ook niet van Harry Potter, zoals ik. Zij praten liever over slijm en shoppen en Instagram. En tv-programma’s waar ik niet naar kijk en bekende mensen die ik niet ken. Gelukkig kunnen we ook praten over onze klasgenoten en de juffen en meesters, dat is wel fijn. We zijn wel vriendinnen, maar meer uit noodzaak. Omdat we meer met elkaar hebben dan met de rest. Omdat al de anderen ons uitsluiten. Wij zijn De Vier Die Niemand Wil. Omdat we niet dat t-shirt willen dragen dat iedereen draagt, geen TikTok-video’s maken, niet naar de juiste YouTube filmpjes kijken... We zijn niet hip genoeg. En weet je

wat? Dat willen we ook niet zijn. Stel je voor dat iedereen exact hetzelfde was, wat voor een saaie wereld zou dat zijn?!

Mama zegt altijd dat ik mijn échte vrienden wel zal leren kennen in het middelbaar. Dat daar zoveel kinderen zitten dat er wel iemand tussen zal zitten die hetzelfde is als ik. Ik hoop dat ze gelijk heeft. Ik kan me niet echt voorstellen dat er iemand bestaat die hetzelfde is als ik. Iedereen vindt me maar raar.

‘Wat heb je gisteren nog gedaan?’ vraag ik aan Milla.

‘Euhm, naar school geweest?’

Ik rol met mijn ogen. Dat weet ik ook wel, ik was er zelfs bij!

‘Ik bedoelde eigenlijk daarna.’

‘Oh’, zegt ze. ‘Niet zoveel. Huiswerk. Chatten. Spelletjes op mijn telefoon. Ken jij *Slime Fights* al?’

‘Nee, ik heb nog geen telefoon’, zeg ik voor de zoveelste keer. Ik denk dat ze me er gewoon graag aan herinnert dat ik maar een zielig geval ben.

‘Oh ja, dat vergeet ik altijd. Waarom eigenlijk niet?’

‘Mijn moeder is bang dat ik er dom van ga worden of zo.’

‘Hoe kan je nu dom worden van een telefoon? Dat ding heet toch niet voor niets een smartphone? Dat betekent “slimme telefoon”. Ik leer er net superveel van!’

‘Zoals?’

‘Zoals hoe ik een ingevlochten vlecht moet maken, hoe ik mijn nagels in twee kleuren kan lakken, hoe ik de mooiste selfie maak...’

‘Ik denk niet dat dat het soort leren is dat mijn moeder bedoelt.’

‘Schat, jouw moeder is saai.’

Ik haal mijn schouders op.

Ik mag mijn moeder dan wel saai vinden, maar ik vind het eigenlijk niet zo leuk als iemand anders het zegt.

‘Waarom heb je eigenlijk geen vader? Is hij weggelopen of zo?’

‘Nee’, zeg ik verontwaardigd. ‘Waarom gaat ze er eigenlijk zomaar van uit dat een vader zou weglopen van ons? ‘Ik heb gewoon alleen een moeder. Ze wilde een kind en had geen zin meer om te wachten op de ware.’

‘Niemand wilde dus met haar trouwen?’ vraagt Milla.

Ik rol met mijn ogen.

‘Of misschien vond zij wel niemand goed genoeg’, zeg ik kortaf.

We slaan de hoek om. Daar staat Camille ons op te wachten. Gelukkig maar, want ik stond al op het punt om Milla te wurgen met haar eigen haar. Wat zij vooral erg zou vinden omdat haar kapsel daarvan in de war zou raken.

‘Hey’, zegt Camille.

‘Hey’, antwoorden wij in koor.

‘Hoe gaat-ie?’ vraagt Milla.

‘Pff’, antwoordt Camille, en ze haalt haar schouders op. ‘Regen hé.’

‘Heb jij je haar gekamd vanmorgen?’ vraagt Milla.

‘Nee. Waarom zou ik? Wat ik ook doe, mijn haar eindigt toch altijd in coupe vogelnest.’

‘Als je mij nou eens zou laten...’

‘Milla, bemoei je met je eigen haar’, zucht Camille.

‘Maar ik zou echt...’

‘Ik wéét dat je mijn haar goed zou kunnen leggen. Als ik van

de kapper kom, ligt mijn haar ook altijd mooi. En dan? Ga je bij mij komen wonen en elke ochtend mijn haar doen?’ vraagt Camille moedeloos.

‘Mag ik dan voor het schoolfeest je haar doen?’

‘Oké, voor het schoolfeest mag je mijn haar doen’, geeft Camille toe.

Ik zwijg. Ik ben jaloers op het prachtige, dikke haar van Camille, ook al raakt ze er moeilijk met een kam doorheen. Ik heb wild krulhaar dat ook nog eens snel pluist. Het ligt alleen goed als ik het nét gewassen heb.

‘Dat van mij ook?’ vraag ik.

‘Geen idee. Ik weet niet of jouw haar nog wel te redden valt.’

Ik kijk naar de grond. Natuurlijk heb ik niet zulk mooi haar als Milla, maar zo erg is mijn haar nu toch ook weer niet?

‘Grapje hé, Charlie. Ik kan het heel mooi opsteken en er een bus haarlak op leegspuiten, zodat het er een beetje deftig uitziet.’

Auwth.

Als er iets is waar Milla goed in is, behalve haar en make-up, dan is het opmerkingen maken die vriendelijk klinken maar eigenlijk heel beledigend zijn. ‘Oh, ik wou dat ik ook zoveel durfde te eten als ik wilde, zonder me iets aan te trekken van mijn gewicht’ of ‘Wauw, ik bewonder echt dat jij het zelfvertrouwen hebt om in zo’n outfit rond te lopen’ zijn een paar van haar meest beruchte uitspraken.

Als we aankomen op school, komt Yasmine meteen naar ons toe gefladderd. ‘Zijn jullie daar eindelijk? De bel gaat bijna en ik heb zoveel ideeën voor het schoolfeest die ik met jullie-’

‘Oeps, de bel gaat. Sorry Yasmine’, zegt Camille.

‘We zullen het tijdens de speeltijd bespreken’, zeg ik.

Gered door de bel. Begrijp me niet verkeerd, ik ben gek op Yasmine, maar ze kan nogal druk zijn. Zeker op een maandagochtend. Ik ben niet echt een ochtendmens, mocht dat nog niet duidelijk zijn.